

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

DECEBAL

ȘI UN SOLOMONAR MISTERIOS

ilustrații de
Alexia Udriște

SIMONA ANTONESCU

nemi

Cuprins

1. Manuscrisul Gemenilor	7
2. Alimăndriță, vârtejiță	24
3. Cufărul din pod e o poartă	38
4. Podul lui Apolodor din Damasc	54
5. Un solomonar misterios	69
6. Sarmizegetusa	81
7. Noi suntem nemuritori	101
<i>Și tu poți mânca desertul lui Oroles . . . . .</i>	<i>114</i>
<i>Muntele Sfânt Kogaion . . . . .</i>	<i>117</i>

1. Manuscrisul Gemenilor

În podul plin de praf, luminat ici-colo de câte o rază de soare scăpată printre grinzi, Ilinca își adunase poalele lungi ale rochiei în pumnii mici și se străduia să le păstreze strâns acolo. Ar fi vrut să se rotească pe călcâie, astfel încât rochia largă, mult prea lungă pentru ea, să se desfacă în jurul ei ca o floare. Nu izbutea însă deloc și lucrul ăsta o necăjea tare.

Respect pentru Pe cap purta o pălărie veche cu boruri mari

de dantelă, ce fusese odată lila, dar culoarea se schimbase cu trecerea vremii, iar astăzi nu mai putea fi numită așa.

Într-un colț al podului, acolo unde, sprijinită de unul dintre stâlpi, își dormea somnul cel veșnic o oglindă venețiană mai înaltă decât un om, Călin repeta câteva fandări cu sabia, ca și cum s-ar fi pregătit pentru un spectacol ce urma să înceapă numaidecât. Era ascuns tot într-o haină militară veche, cam roasă de molii.

Pe cap își îndesase un chipiu cu cozoroc de lac negru. Din pricina căldurii, de sub chipiu alunecă o broboană de transpirație care-l gădila, și Călin își opri pentru o clipă exercițiile în oglindă, ridică cozorocul de lac, atât cât să-i încapă

pe dedesubt un deget, și șterse urma de sudoare.

Apoi porni cu și mai multă înflăcărare fandările, cu obrazii roșii și cu hotărâre în priviri.

Probatul hainelor vechi, aflate în cufărul din pod, era jocul lor preferat.

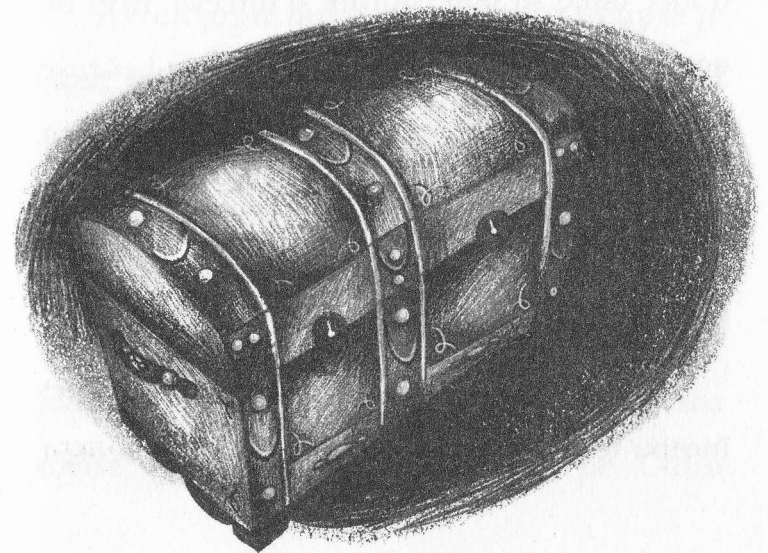
După-amiezele acestea de toamnă, sfârșiturile de vacanță, când cei mari nu mai aveau timp să ordoneze somnul cel nesuferit de peste zi, erau pe placul Ilincăi și al lui Călin. Promiteau că vor fi cuminți și o zbugheau în podul plin de praf, care îi primea întotdeauna ca pe niște prieteni dragi.

Undeva în spate, acolo unde lumina puțină nu ajungea niciodată, iar lucrurile erau mai degrabă închipuie pe locurile lor decât văzute cu adevărat, cufărul cel mare îi aștepta. Prins în trei curele de piele, cu marginile bătute în nituri îngălbenite de vreme și cu două mânere

meșteșugit înflorate pe laturi, cufărul fusese acolo dinainte de nașterea lor.

Dacă ar fi să judecăm după vorbele bunicii Zosim, fusese acolo chiar dinainte de nașterea părinților lor.

- Rochia asta nu va înflori niciodată, se auzi în liniștea după-amiezii glasul necăjit al Ilincăi, în vreme ce mâinile ei scuturau cu nerăbdare poalele prea lungi ale rochiei vechi.

Înflorirea despre care vorbea ar fi trebuit să apară atunci când fetița se rotea. Dar rochia, încăpățânată, continua să măture podeaua podului cu dantela de la poale.

- Eu îmi caut altceva, hotărî Ilinca plictisită, și se apropie de cufărul din care scosese ră toate acele minuni.

- Ești tu prea mică, nu se va roti niciodată pe tine, îi răspunse Călin, despiciând cu sabia razele ce se strecurau printre scânduri. Dar este o idee bună să mai căutăm și altceva, fu el de acord și, aruncând cât colo chipiul ce-i căzuse pe ochi, îngenunche alături de sora sa în fața cufărului.

Prinseră capacul greu cu amândouă mâinile și-l ridicară, făcând balamalele să scârțâie.

- O pălărie, o pătură, o pernă, altă rochie, începu fetița să enumere, pe măsură ce scotea

lucrurile din cufăr și le așeza alături, după o foarte scurtă cercetare.

- Nimic interesant, spuse Călin. Hai pe-afară!

- Mai stai puțin, îl rugă Ilinca, iar respirația ei se precipită fără voie, ca și cum inima i-ar fi arătat că se apropie de lucruri cu alte înțelesuri, sau poate că era numai vraja sfârșitului de vacanță, care punea în orice joacă nouă un fel de tristeți pe care cei doi frați abia începeau să le deslușească.

Aveau șapte ani și se pregăteau să intre în clasa întâi. Dintotdeauna se sprijiniseră unul pe celălalt, făcând momentele încordate să pară mult mai ușoare.

Ilinca și Călin se născuseră în aceeași zi, la distanță de câteva minute unul de celălalt. Judecând după amintirile bunicului lor, Ilinca sosise cea dintâi pe lume, dar pe Călin